

[H. P. Jensen.]

mange Omraader er baade en god og en brugelig Lov, og de Ministre, der den Gang sad, for 60 Aar siden, maa siges at have været Mænd, der baade havde kommunal Interesse og menneskelig Forstaaelse. Sammenlignes det foreliggende Lovforslag med den gamle Lov, faar man det Indtryk, at det nuværende Ministerium, den højtærede Indenrigsminister, ikke har følt sig beføjet til at gaa meget udenfor de een Gang afstukne Rammer. Ministeren synes endog at nære mindre Tillid til det kommunale Selvstyre, end Tilfældet var med hans Forgænger for 60 Aar siden. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at vi ude omkring i Kommunerne havde haabet paa en mere frisk Luftning, naar man nu endelig skulde gaa til en Revision af den gældende Lov, men man har vel i Indenrigsministeriet lagt Mærke til, hvad Arbejdsløshed vil sige. Hvis man begynder at simplificere paa dette Omraade, kan det ogsaa knibe med at beskæftige det Antal Mennesker, der er ansat i Ministeriet, og derfor staar det altsaa nu paa dette: ingen Lempelser af Kontrollen, men Overherredømmet over Kommunerne skal bibeholdes.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte i sin Fremsættelsestale, at de fleste Punkter i Lovforslaget er Udtryk for en enstemmig Opfattelse, og det er ganske rigtigt, det vilde være i højeste Grad ubehageligt, hvis det omvendte var Tilfældet. I en Lov som denne, med saa mange Paragraffer og Afsnit, maa man naturligvis helst kunne enes om det meste. Men, sagde den højtærede Minister, der findes dog Uoverensstemmelser, ogsaa af betydende Art, og det er netop disse Uoverensstemmelser af betydende Art, som har gjort, at mange af os Kommunalmedlemmer synes paa Forhaand at være lidt bitre overfor Lovforslaget. Det er saa sandt, saa sandt, hvad Ministeren har sagt, at der er virkelig betydende Uoverensstemmelser med Hensyn til Opfattelsen af, hvad der tjener Kommunerne til Bedste. At Ministeriet, at den højtærede Indenrigsminister har bøjet af paa nogle Punkter, ja, det kan være rosværdigt, om end det ikke er sket paa de fundamentale Punkter, men jeg haaber, der ogsaa maa kunne bøjes lidt af paa de mere væsentlige Poster, naar vi kommer lidt længere ind i Forhandlingerne. Jeg vil ligesom den ærede sidste Taler, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns), sige, at det besværligste Punkt i hele Sagen bliver jo Spørgsmaalet om § 23; det er dér, de væsentligste Uover-

ensstemmelser findes, men det skal jeg komme til senere.

Jeg tror, at de ærede Medlemmer af det høje Ting vil have forstaaet, at det ikke netop er med Fanfarer og klingende Spil, vi modtager det foreliggende Lovforslag. Der foreslaas imidlertid adskillige Forbedringer i Lovforslaget og Forbedringer, som er ret paakrævede. Derfor kan jeg tilsige mit Partis Medvirken ved Behandlingen af det, saa meget mere som man ved en ny Lov kan simplificere Lovgivningen, bl. a. overflødig gøre Loven af 19. Marts 1919, den saakaldte Borgmesterlov.

Jeg skal omtale enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Selve dets Navn finder jeg godt, kort og rammende, saa det kan vi snart blive enige om. §§ 2 og 3 er overført fra Borgmesterloven, saa dem kan der heller ikke blive megen Diskussion om. I § 4 foreslaas der en Ændring, som gaar ud paa at tydeliggøre den nu gældende Bestemmelse. Det drejer sig om, hvem der, efter Afholdelsen af kommunale Valg, skal aabne Mødet og lede Valget af Borgmester. I den nugældende Lov staar der, at det skal være det ældste tilstedeværende Medlem af Byraadet. Mange har faaet dette forkert i Halsen, om jeg maa bruge det Udtryk, saa de tror, at der dermed menes det af Alder ældste Medlem af Byraadet, medens der i Virkeligheden sigtes til det Medlem, der længst har haft Sæde i Raadet. Nu vil man tydeliggøre Udtrykket, saaledes at der ikke kan tages fejl, skønt jeg maa sige, at Affattelsen synes mig noget anstrengt. Ikke desmindre er den nu let forstaaelig. Dernæst er der aabnet Mulighed for at vælge en saakaldt Næstnæstformand. Det er vel ikke ret ofte, der er Brug for en saadan, men det kan dog hænde, at baade Borgmesteren og Næstformanden er syge eller paa anden Maade forhindrede i at være til Stede, og for saadanne Tilfælde Skyld er det naturligvis praktisk at have en tredje Mand, der kan træde til i Næstformandens Sted.

I § 7, der angaar de Steder, hvor man har Magistrat, altsaa i Magistratsparagraffen, fastsættes det, at Raadmedlemmene skal have Suppleanter eller, som der staar i Lovforslaget, Stedfortrædere. En saadan Bestemmelse kan skabe visse Vanskeligheder. Der kan meget vel indenfor et Byraad være et Parti, der er repræsenteret ved kun eet Medlem, og det paagældende Parti kan jo i saa Fald ikke faa valgt en Suppleant, der repræsenterer Partiet, men maa ty til Støtte hos et andet Parti. Derved opstaar der det samme, som nu ofte er Tilfældet, at der